

AKROPOLITÁN

NOVÁ AKROPOLIS
MEZINÁRODNÍ ORGANIZACE

FILIZOFIE
KULTURA
DOBROVOLNICTVÍ

č. 148

ČERVEN 2022

AKROPOLITÁN

FILOZOFIE - KULTURA - DOBROVOLNICTVÍ

ČERVEN 2022 Filozofie pro život č. 148

Filozofie, kterou navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

Šéfredaktorka

Slavica Kroča

Odpovědná redaktorka

Ivana Hurytová

Redakce a grafická úprava:

Eva Bímová, Martina Flaitingrová

Jana Aksamítová, Ondřej Aksamít,

Samuel Bíma, Aleš Gabriel

Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

Všechna práva vyhrazena.

Tento časopis nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukovány v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

5

KJÚDÓ: CESTA LUKU

7

PODMÍNKY PRO ŽIVOT

8

ZÁKLADNÍ HODNOTY STÁTU DLE PLATONA

10

KÁMEN VYPRÁVÍ...

Lidský duch i jeho tělesná schránka musí žít v souladu s přírodou a se zákony vesmíru. Ztroskotá, kdykoli se od nich odchýlí. (Otto František Babler)

Nedávno jsem se setkala s úvahou, která dávala do souvislosti velikost úsilí, jež lidstvo věnovalo velkým dílům ve světě hmoty, která postupně změnila tvář Země i způsob života na ní, s velikostí jiného úsilí, které je nyní zapotřebí k tomu, aby se změnilo smýšlení a charakter člověka. Tedy, aby ona velká díla a technické vymoženosti, jimiž vládne, užíval pouze pro vytváření soužití, míru, jednoty člověka s přírodou a obecně dobré cíle na individuální i kolektivní úrovni.

Ve společnosti, která je zvyklá vše měřit, vážit a přepočítávat na peníze s vidinou stále větších zisků, je jistě zapotřebí vynaložit k takové změně opravdu velké úsilí. Začít můžeme s tím, že motivem jistě nemůže být zmíněný zisk, ať už finanční či obecně materiální, nýbrž že spočívá v něčem zcela jiném: v hlubokém pochopení a akceptování lidského osudu jako cesty přirozeného rozvoje trvalých etických hodnot, které z nás dělají autentického a důstojného člověka.

V tomto ročním období obdivujeme nádherně rozkvetlé stromy, překrásné květiny znamenitých vůní a tvarů, sluneční paprsky odrážející se v ranní rose či jasné hvězdy na noční obloze. Pokud nás v takové chvíli naplní cit krásy a dobra, položme si otázku, zda něco obdobného cítíme i ve společnosti dalších lidí a zda ostatní cítí něco podobného v přítomnosti naší. Přirozené by bylo, kdybychom i ze společného soužití s lidmi prožívali stejné hluboké city, ale bohužel se často trápíme různými negativními emocemi či myšlenkami vyvolanými nedorozuměními a střety, jež vrhají stíny na náš život a brání nám tak prožívat skutečné štěstí.

Možná se někdy ptáme sami sebe, v čem spočívá skutečná síla lidskosti. Kde se nachází její pramen, ze kterého bychom se mohli všichni napít, občerstvit se a zbavit se tak vyprahlosti, jež vytváří různé praskliny v naší „vnitřní půdě“? Tyto praskliny mohou být na začátku malé, ale bez našeho zásahu se mohou rozšiřovat a vytvářet větší pukliny, které bude stále náročnější zacelit, uzdravit a udržet si tak vnitřní soudržnost. Všichni máme přístup k tomuto prameni, bez ohledu na to, že ho nespapáme hned, neboť se ukrývá pod povrchem, v hloubce naší duše... Ale je tam. Naše odvaha a pevné rozhodnutí začít se k němu prokopávat je zcela zásadní pro důležitou vnitřní změnu, která se odrazí ve zrození opravdové lidskosti. Otevře se tak před námi cesta, jež nás vede k ušlechtilému jednání zbavenému sobeckých cílů.

Eva Bímová

CO ZNAMENÁ „MÍT“?

Největší boháč ve městě měl nádhernou sbírku šperků, které zamykal do tajné skrýše.

Jednoho dne k němu přišel na návštěvu kněz.

Slyšel jsem, že máte sbírku překrásných šperků.

Mohl byste mi ji ukázat? poprosil ho.

Velmi rád, přikývl boháč.

Sám jsem ji nevytáhl už léta a rád se s ní potěším.

Otevřel tajnou schránku a vytáhl ven truhličku se šperky.

Jeden po druhém je vyložil na stůl a oba muži na ně mlčky hleděli,

oslněni jejich krásou. Potom boháč šperky zase posbíral,

uložil do zlatem pobité truhličky a pečlivě ji zamkl zpět do skrýše.

Děkuji vám, že jste mi ty šperky dal, řekl kněz.

Ale já jsem vám je nedal, ohradil se boháč.

To jsou moje šperky!

Měl jsem z pohledu na ně stejné potěšení jako vy, odpověděl kněz.

Takže jediný rozdíl spočívá v tom,

že vy jste je musel zaplatit, musíte se o ně starat

a neustále se bojíte, že o ně přijdete.

Toho dne vzal boháč zlatem zdobenou truhličku

a prošel všechny domy ve městě.

Každé rodině dal jeden šperk...

bylo jich právě tolik,

aby poslední zbyl na něj.

KJÚDÓ: CESTA LUKU

Přestože je lukostřelba velmi starou disciplínou, není ani v dnešní době nijak neobvyklá. Vyzkoušet svou přesnost při snaze zasáhnout terč si občas můžeme na historických jarmarcích, pořídit si luk a šípy čistě ze záliby a věnovat se jim jako koníčku dnes také není žádným problémem, lze se dokonce věnovat lukostřelbě jako sportovní disciplíně. V tomto článku se však pokusíme proniknout pod povrch tohoto starodávneho umění a dotknout se významu, jehož nabývalo ve spojení se zenovou tradicí.

Mluvíme-li o zenu, je třeba zmínit také buddhismus, z něhož zen vychází. Ten se do Japonska dostal přibližně v roce 538; trvalo však ještě dlouho, než se toto nové náboženství stalo pevnou součástí života Japonců. Samotné učení zenu pak do Japonska přináší Eisai Zendži, který roku 1168 odchází do Číny, a po svém návratu zakládá svou vlastní školu *Rinzai*. Díky své spontánnosti a zároveň přísnosti našla tato škola velký ohlas u samurajů a stala se nedílnou součástí cesty válečníka známé jako *Bušidó*. Jedna z jejích odnoží se nazývala *Kjúdó* a byla právě cestou luku.

Japonský luk je jeden z největších a zároveň jeden z nejméně přesných luků na světě. Má na délku něco málo přes dva metry a je slepený z několika částí bambusu. Co zaskočí každého, kdo jej poprvé uvidí, je jeho tvar. Je totiž asymetrický, a nikdo netuší z jakého důvodu. Základní teorie, které se to pokoušejí objasnit, jsou dvě. Jedna tvrdí, že asymetrie umožňuje lepší střelbu ze sedla koně; druhá volí zcela jiný úhel pohledu a domnívá se, že tento tvar kopíruje lidskou páteř. Ať už je to jakkoli, ve spodní čtvrtině luku se do něj zakládá šíp; luk však postrádá jakékoliv značky či pomůcky, které by napomáhaly k přesné střelbě.

Lučištník při střelbě z luku vystřelí postupně dva šípy. Jeden má peříčka zajišťující stabilitu natočená doleva a druhý doprava. Symbolicky nám to připomíná protiklady: plus a mínus, světlo a tma, nádech a výdech. Poté střelba pokračuje vystřelením dalších dvou šípů, čímž je uzavřena celá série. Terč, na který lučištník míří, má průměr 36 cm a je od něj vzdálen 28 m. Ruka v rukavici drží šíp a pomáhá při držení tětivy.

Lukostřelba v Japonsku původně plnila pouze dvě funkce. Nejčastěji se jí užívalo při lovu či ve válce. Druhá funkce byla náboženská: měla svou roli při šintoistických obřadech. Pak také existovaly různé lučištnické soutěže, z nichž se mnohé v určité podobě provozují dodnes. Avšak přestože tyto základní role lukostřelbě zůstaly, v cestě luku může lukostřelec nalézt i její další rovinu, rovinu posvátného.

Když vejde do místnosti zvané *dóža*, která je posvátným prostorem, ukloní se lučištník směrem k oltáři. Poté zaujme pozici bokem k terči a začne se připravovat k výstřelu. Celý průběh střelby má přesně daný postup skládající se z šesti kroků, které končí výstřelem. Ať už je výsledek jakýkoli, střelec se musí vyvarovat emocí a s klidnou myslí dokončit celou sérii výstřelů.

Cílem celého snažení je provést krásný výstřel. Hlavním úkolem není zasáhnout fyzický terč, ale dosáhnout dokonalého provedení. Všechny kroky, které výstřelu předcházejí, musí být provedeny přesně. Mysl i tělo člověka jsou klidné. Jeho vnitřní rozpoložení, šíp a terč se spojí v jeden celek. Člověk v tom okamžiku nachází část Boha v sobě samém; Japonci tomu říkají výkřik, *Kai*. Šípy, které symbolicky představují dvě polarity, zápornou a kladnou, se setkávají v terči, a vzniká to, co známe pod pojmem *Tao*: dokonalá harmonie. Pokud lučištník dokončí

střelbu, a až po chvíli procítne a zjistí, co se stalo, pak dosáhl správného stavu mysli.

Kráčet cestou luku není jednoduché. Je nutné dodržovat vnitřní sebekázeň a neustále na sobě pracovat. Největším nepřítelem pro střelce je totiž jeho vlastní nitro, ve kterém se neustále vede boj. Jedna část mu říká, aby se věcem nevěnoval tak houževnatě; mnoho toho přece lze ošidit... Ta druhá však šeptá, že jeho opravdovou přirozeností je aktivita a dodržování božského řádu, a to jak uvnitř sebe, tak navenek. Mistři zenu od svých učedníků nevyžadovali dodržování speciálních pravidel. Vedli je k tomu, aby v sobě našli božskou jiskru a spojili se s univerzem.

Lidé, kteří se tomuto umění věnují, vyzařují vnitřní klid a vyrovnanost i v běžném životě. Podobně jako z člověka praktikujícího bojová umění číší klid a síla i z toho, kdo praktikuje *Kjúdó* správným způsobem. Cesta luku není jen posvátný okamžik střelby. Je stavem mysli a způsobem, jak kráčet životem.

Jiří Hobza

Použitá literatura:

Claremon, N.: Zen a lukostřelba. CAD Press, Bratislava 1994.

Kučera, V.: Kjúdó – cesta luku. Fighter's Magazin 71 (07–08), 2006.

PODMÍNKY PRO ŽIVOT

Život je jedna velká záhada a tajemství. A to je jeden z nejzajímavějších paradoxů: přestože všichni procházíme životem jako poutníci den za dnem, jen málokdo hlouběji hledá a vnímá jeho podstatu, smysl a nejlepší směr svých kroků. Podobáme se pak archeologům, kteří rezignovali na to, že mohou něco najít – ale kopou.

Průvodním jevem naší doby je, že se často cítíme být ve vleku událostí a okolností. Velké nároky na nás klade zaměstnání, hodně požadavků má stát a jeho úřady. Rodina má svá očekávání, a pokud se o někoho staráme, musíme zajistit jeho potřeby... Cítíme se být svázaní, někdy dokonce ve vězení našeho života a hledáme únik, svobodu a štěstí.

Dnes se můžeme setkat s širokou paletou kursů, které nám mají pomoci *žít život naplno*. Většinou nabízejí podobný přístup, který by se stručně dal vyjádřit takto: *Můžeš si přát co chceš. Já (nebo my) ti ukážeme, jak k tvému cíli zamířit nejvyšší rychlostí. Je to jednoduché – musíš jen hodně chtít, sebe dej na první místo a splň si své sny, nejlépe tady a teď.*

Pokud se to setkává s výchovou, při které je nám vštěpováno, že musíme být úspěšní, draví, vyhrávat nad ostatními..., pak nám na takové nabídce ani nepřijde nic divného. Co jiného by nás přece mělo činit šťastnými, než si plnit svá přání a sny?

Pokud už hledáme nějakou pomoc, zkusme se raději zaměřit na schopnost umět si správně vybrat sny a přání. Říkáte si možná: *Co mi má kdo mluvit do mých přání?* Jenže nejsme tady sami. Setkávám se s tím, že čím více člověk myslí na sebe, tím méně vnímá potřeby svého okolí. A to vyvolává nerovnováhu.

Dovolím si jednu paralelu z lesního prostředí. Když roste nový les, mladé stromy mají stejnou startovní čáru, ale rostou různě. Správný hospodář usměrňuje jejich růst tak, aby z nich jednou byl starý, zdravý, harmonický a stabilní les. Už v mládí se vyskytují jedinci, kteří rostou rychleji, jsou vyšší a roztahují své větve do šířky. Tím získávají výhodu. Ale zároveň stromům okolo sebe zmenšují jejich životní prostor, ubírají jim životodárné světlo a utiskují je.

Takový strom hodně získá pro sebe a naroste. Ale bývá hodně větvnatý a je z něj malý užitek. Čím dříve hospodář takový strom omezí, tím lépe pro celé společenství. Proč? Protože na stejném místě se může rozvinout život pěti dalších statných a zdravých stromů, které si navzájem poskytují oporu a jeden druhého neomezují v cestě za světlem.

Věřím, že je moudré vytvářet dobré podmínky i pro život jednotlivce více z nadhledu, protože i on je vždy součástí společenství a nemůže se z něj oddělovat.

Stejně důležité jsou i dobré podmínky pro rozvoj rodiny, obce či města, protože skutečné, hluboké a trvalé štěstí je vždy spojeno s tím, že tento cit sdílíme a živíme společně s blízkými lidmi. A také dobré podmínky pro vše živé kolem nás, v krajině, ve které žijeme. Stejně jako jeden vysazený strom poskytuje prostor pro tisíce forem života.

My nevytvoříme dokonalý svět, vždyť už vymyšlen geniálně je. Stačí jen to dobré a krásné podporovat jednáním ve prospěch lidí i přírody, a tím zlepšit i sebe sama.

Pavel Kočíř

ZÁKLADNÍ HODNOTY STÁTU DLE PLATONA

Pokud se podíváme na definici státu do některé ze současných encyklopedií nebo učebnic, najdeme vysvětlení v tom smyslu, že stát je útvar mající vlastní území, suverenitu, vlastní obyvatelstvo, strukturu vlády a armádu určenou k jeho ochraně. Bude to tedy definice založená na čistě praktických a formálních charakteristikách. Občas ale není na škodu nahlédnout za formální stránku věci a podívat se hlouběji: Jakými hodnotami je stát řízen? Každý člověk má svůj vlastní žebříček hodnot a podle něj si vybírá svou cestu životem a činí rozhodnutí. Jaké hodnoty ale určují (nebo by přinejmenším měly určovat) cestu celého státu?

Touto otázkou se zabývala, zabývá a nepochybně i bude zabývat dlouhá řada myslitelů, z nichž asi nejvýraznější postavou je starořecký filozof Platon. V jeho díle najdeme obsáhlý popis, jakým způsobem by měl fungovat ideální stát a jaké hodnoty by měly být v popředí jeho zájmu. Na prvním místě je **spravedlnost**. V čem spravedlnost spočívá? V tom, aby každý člověk dostal to, co mu náleží. Jinými slovy, aby místo ve společenské struktuře odpovídalo schopnostem a povaze každého člověka.

Platon v této souvislosti hovořil o existenci tří částí duše, které nazýval žádostivá, vznětlivá a rozumová. U každého člověka jedna z těchto složek převládá: Lidé, u nichž převládá žádostivá část, si cení pohodlí,

materiálního dostatku a nejrůznějších požitků. V rámci státu se hodí k tomu, aby produkovali bohatství země – jsou to dobří řemeslníci, zemědělci nebo obchodníci. Lidé s převládající vznětlivou částí milují výzvy a vítězství a také ocenění za vlastní úspěchy. Nejlepší rolí pro ně je ochrana státu a jeho obyvatel. Ti, u kterých převládá část rozumová, si nejvíce ze všeho cení pravdy a poznání, a právě oni se nejlépe hodí k tomu, aby státu vládli. Pokud je společnost uspořádána spravedlivě, je umožněno nejen hladké fungování celého státu, ale i spokojenost jednotlivce, protože každý se může věnovat činnosti, která odpovídá jeho přirozenosti.

Se spravedlností úzce souvisí další důležitá hodnota, kterou je **svornost**. Jak spolu souvisejí? Jak Platon vysvětluje v *Ústavě*, spravedlnost plodí svornost a přátelství, zatímco z nespravedlnosti vzniká nepřátelství a svár. Vždyť co člověka více nutká k boji proti ostatním než pocit nespravedlnosti, pocit, že je mu upíráno něco, na co má nárok, nebo je mu jiným způsobem křivděno?

Svornost je pro správné fungování státu zcela klíčová. Bez ní se společnost rozpadá na jednotlivé frakce, které mezi sebou bojují a hašteří se, místo aby společně řešili obtíže, kterým čas od času čelí každý stát.

A na závěr při výčtu důležitých hodnot nelze pominout tu, kterou velký řecký filozof

pokládá za nejdůležitější nejen pro stát, ale pro každého člověka: **dobro**. To byla nejvyšší hodnota, ke které má směřovat vše ostatní. Proto také Platon při líčení, jak by měla vypadat výchova v ideálním státě, zdůrazňuje, že dětem by mělo být už od malička vštěpováno, že dobro existuje a že stojí za to o něj usilovat a bojovat za něj. Bojovat za dobro neznamena bojovat proti jiným lidem, ale proti slabostem, zlovykům a jiným negativním vlastnostem – na prvním místě samozřejmě proti svým vlastním.

Stát může k tomuto boji přispět nejrůznějšími metodami. V první řadě výchovou a vzděláním svých obyvatel. Nejde o vzdělání informativní, které člověka učiní odborníkem na nějakou specializovanou činnost, ale o vzdělání filozofické, které formuje charakter a rozšiřuje obzory tak, aby člověk lépe chápal sebe sama, ostatní lidi i přírodu.

Dalším nástrojem státu je trestání špatností. Trest v Platonově pojetí by neměl fungovat na principu pomsty nebo zastrasování. Měl by být výchovný, měl by působit tak, aby potlačil

tu lidskou vlastnost, která špatné chování způsobila. A v neposlední řadě může stát posloužit jako záchranná síť, která nenechá člověka upadnout do bídy. Bída a zoufalství mohou člověka snadno zdeformovat a vést ke špatným rozhodnutím a špatným činům.

Jistě by bylo příjemné žít ve státě, který by byl řízen Platonovými idejemi. A i když není v silách jediného člověka něco takového zařídit, byla by škoda odsunout tyto myšlenky jako pouhou teorii a nedostižný sen. Stejně principy se dají použít i v menším měřítku: v rodině, pracovním kolektivu či jakékoli jiné skupině. A i když ani tam se nemusí podařit vnést všechny, i dílčí úspěch může přinést o trochu lepší soužití a trochu více spokojenosti.

Dobrym a dodnes inspirujícím příkladem je egyptská morálka, jež se stala pevným pilířem společnosti, který jí zajistil tisícileté trvání a stabilitu.

Jiřina Koubková
www.filozofieprozivot.cz

KÁMEN VYPRÁVÍ...

Sám už ženu mám a je pro mě víc než vším: je to umění, a díla, to jsou mé děti. Michelangelo

Budu vám vyprávět příběh o velkém hrdinství a o neobyčejném talentu. Jmenuji se David. Můj otec se narodil v březnu roku 1475 v městečku Caprese ve střední Itálii. U jeho kolébky stála Venuše v konjunkci s Jupiterem a Merkurem, a ti mu předurčili plodný život plný mimořádných činů. Ve hvězdách bylo psáno, že se proslaví jako sochař, malíř, architekt i básník. Říkával, že není divu, že se chtěl stát sochařem, když jeho kojná byla dcerou kameníka a on s jejím mlékem sál svou celoživotní lásku k dlátu a kladivu.

Rodina se záhy přestěhovala do Florencie, a tehdy začal jeho boj. Jeho otec, Lodovico Buonarroti, synovu zálibu v kameni nesdílel. Podle něj měl být směnárníkem a získat stejné úctyhodné povolání jako jeho bratři. Sochaři a kameníci rozhodně nepatřili k váženým občanům města. Nebyli uznáváni jako umělci a lidé si jich nevážili, protože byli věčně umazaní od prachu z otesávaného kamene. Můj otec však byl osudem předurčen k tomu, aby tento předsudek navždy změnil a dobyl sochařům úctu, kterou si právem zasluhují.

Lodovico nakonec ustoupil a přivedl syna do dílny Domenica Ghirlandaia, jenž ho začal seznamovat s malířským uměním.

Můj otec měl obrovské štěstí, že se narodil do doby pro umělce tak příznivé. Lorenzo il Magnifico ze vznešeného rodu Medicejských vládl moudře po vzoru svého děda Cosima; Florencie po všech stránkách vzkvétala. Obratný politik a básník v jedné osobě proslul i jako milovník antického umění a tradice. Znal Platonovu filozofii a rád se účastnil setkání učenců neoplatonské školy založené jeho dědem. Ti mimo jiné rozmlouvali o Platonově světě idejí, v němž sídlí i idea Krásy, a o umělcích, kteří mají dar přitáhnout ji do hmotného světa. Lorenzo rozpoznal mimořádný talent mého otce, kterému tehdy bylo pouhých patnáct let, a nabídl mu, aby se stal jedním z medicejských umělců a žil v jeho paláci. Mohl tak čerpat inspiraci z rozsáhlé sbírky antických soch vystavených v zahradách a naslouchat rozhovorům neoplatonských filozofů.

Smrtí Lorenza přišel mladý umělec o ochránce a mecenáše, a začala léta hledání uplatnění. Krátce žil v Bologni, poté se přestěhoval

do Říma. Dostával zakázky od duchovních i šlechty, nakonec pracoval i pro papeže. Každým dnem se stával proslulejším, každým dnem dobýval větší úctu a slávu pro všechny sochaře. Proto ho florentská městská rada povolala zpět a dostal zakázku, která se stala další velkou výzvou.

Tou výzvou jsem byl já, David. Než jsem mohl spatřit světlo světa, žil jsem ve světě Idejí a snažil jsem se být inspirací pro statečné muže a skutečné bojovníky. Pocítil jsem touhu dostat hmotnější podobu. Má duše se vtělila do krásného bloku mramoru a jednomu z florentských umělců připadl úkol mě z kamene osvobodit. Hned při prvním doteku dláta však došlo k neštěstí; můj mramor kvůli neopatrnému pohybu praskl a byl nenávratně poškozen. Takto znehodnocený byl odložen ke zdi florentského dómu, a ponechán napospas nepřízni počasí, pomalu se vytratil z mysli lidí.

Já jsem však neměl důvod ztrácet naději. Mým osudem nebylo vrátit se do světa Idejí a zůstat nepoznán. Věděl jsem s jistotou, že

jednoho dne přijde ten, který bude mít dostatek odvahy a síly vydobýt mou duši z kamene. Mužem, na něhož jsem čekal, byl můj otec Michelangelo. Vyslyšel výzvu a odhodlal se zvednout mramor ze špíny a prachu, protože byl hluboce přesvědčen, že každý kámen žije. Věděl, že jeho duši stačí jen probudit a nechat promluvit tak, aby jí všichni porozuměli.

Kolem mého mramoru postavil dřevěný přístřešek, aby odradil zvědavce, kteří ho rušili při práci. Vzal do ruky dláto a palici a pustil se do díla. Rodil jsem se necelé čtyři roky, rodil jsem se z bolesti vznikající z vnitřního boje umělce se sebou samým. Každým úderem dláta mi předával část svého vnitřního života, část své energie. Čím zřetelnější podobu jsem dostával, tím více se ve mně odráželo jeho nitro, a takto mi vdechl život. Jeho duše byla duší bojovníka, duší vítěze.

Narodil jsem se v roce 1504, mému otci bylo 29 let a byl slavným sochařem. Obyvatelé Florencie mě začali považovat za svého ochránce a patrona. Jeden z mých obdivovatelů napsal: *Nechť se Řím má za krásný a nazývá se bohatým, nechť se má za šťastný a honosí se blažeností pro své oblouky, své sochy a kolosy. Nechť si konečně ponechá všechny své skulptury a nám nechá našeho Davida! A Řím bude mít více důvodů závidět Florencii než Florencie Římu.* Od mého narození již uplynulo mnoho času, můj otec zemřel, ale jeho díla zůstávají nesmrtelná a já jsem se stal nejproslulejší sochou světa.

Petra Pavlíčková

Použitá literatura:

Michelangelo: Titan a člověk. Evropský literární klub, Praha, 1941.

Blažiček, O. J.: Michelangelo. Odeon, Praha 1975.

Vasari, G.: Životy nejvýznačnějších malířů, sochařů a architektů (II) – Život Michelangela Buonarrotiho. Odeon, Praha 1997.

Hibbert, Ch.: Florencie, životopis města. Nakladatelství Lidové noviny, Praha 1997.

MARIA TREBEN

Tato světoznámá bylinkářka s pozoruhodným osudem se narodila 27. září 1907 jako druhá ze tří dcer manželů Anny a Ignaze Günzelových v Žatci (bývalé Sudety). Od dětství trávila Maria prázdniny v rodině nadlesního, kde se rozvinula její láska k přírodě vstípená matkou a cit pro rostliny, které uměla časem všechny pojmenovat. V deseti letech ji hluboce zasáhla ztráta otce, který přišel o život při nehodě, a za dva roky se pak dcery s matkou přestěhovaly do Prahy. Už jako mladá dívka získávala Maria první zkušenosti s bylinkami, když si například na radu jedné neznámé stařenky umyla své slabé a vypadávající vlasy odvarem z kořene lopuchu. Uvažila ho však příliš silný, a nakonec musela vlasy ostříhat, jak byly silné a nepoddajné.

Po ukončení lycea začala Maria pracovat v redakci listu Prager Tagblatt a současně i pro spisovatele Maxe Broda, se kterým se zde seznámila. Na jedné z pravidelných návštěv pražské opery, kterou velmi milovala, se potkala se svým budoucím mužem Ernstem Gottfriedem Trebenem. Po svatbě v roce 1939 se přestěhovali do manželova rodného domu v Kaplici na jižní straně Českého lesa,

kde se jim o pár let později narodil jediný syn Kurt. V roce 1945 byla celá rodina odsunuta, Ernst byl uvězněn a Maria strávila se svým synem dva roky v německých uprchlických táborech, kde málem zemřela na tyfus. Zachránil ji vlaštovičník a další byliny, které jí pomohly od žloutenky a jiných zdravotních potíží. Svého synka pak po dlouhém boji vyléčila pomocí mateřídoušky. I v tomto velmi těžkém období si Maria zachovala svou přátelskou a veselou povahu, pracovitost a silnou víru v lepší budoucnost. Koncem roku 1947 se manželé konečně znovu setkali a našli nový domov v Horním Rakousku. Zde se také Marii dostal do ruky recept na výrobu švédských kapek dle starého rukopisu Dr. Samsta, které od té doby často používala.

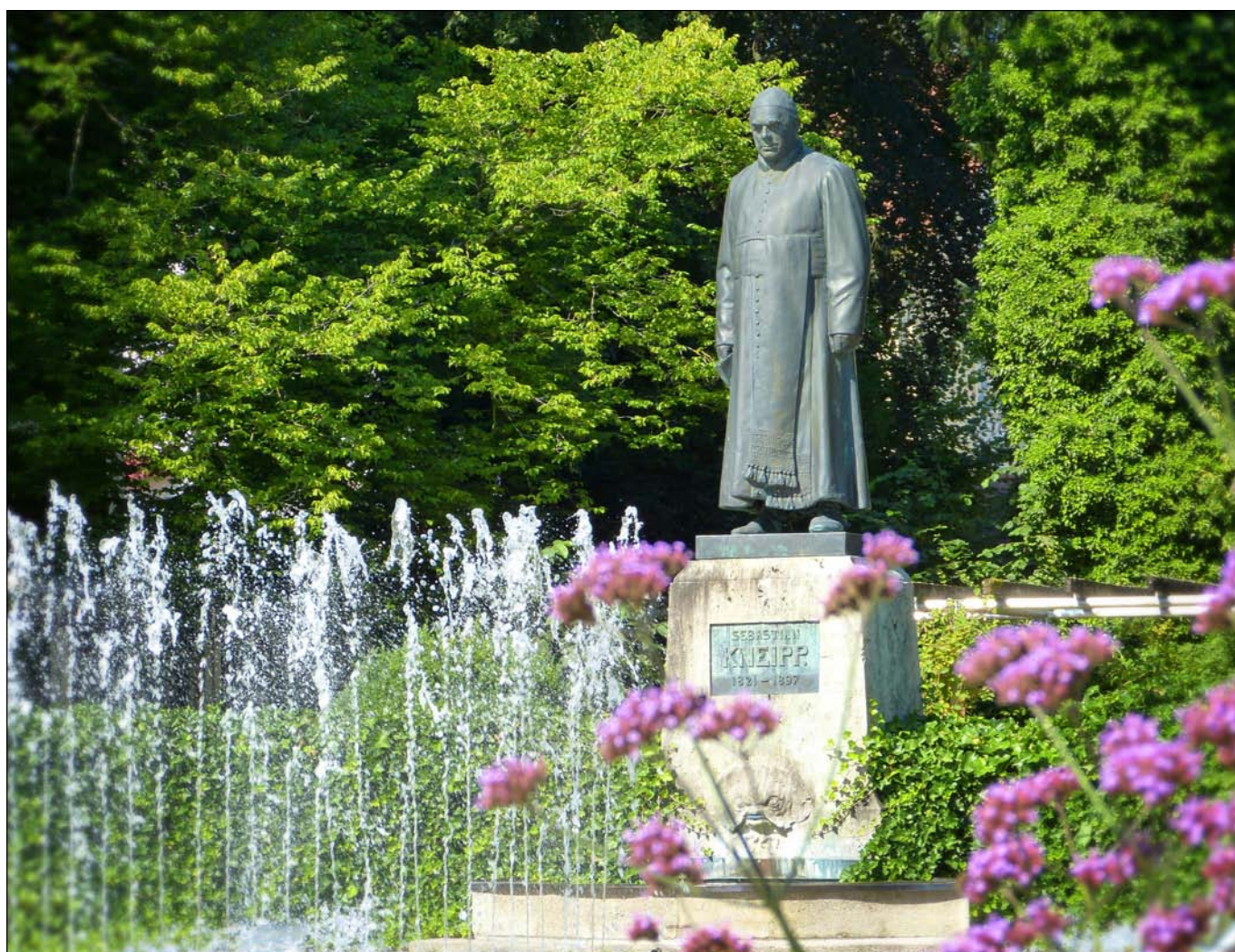
Dlouhá léta měla Maria pocit, že stále slyší vnitřní hlas nabádající ji, aby radila lidem, jak použít byliny. Po smrti matky v r. 1961 tento hlas ještě zesílil. Navíc se setkala s velkým rakouským biologem Richardem Weilfor-tem, který jí otevřel dveře k účinkům všech rostlin, jež znala. Maria se pustila do četby starých knih o bylinách, rozmlouvala s lidmi z venkova, vyráběla svoje první esence podle

starých receptů a pronikala hlouběji do tajů léčivých bylin. Svou první přednášku měla na žádost okolí během jednoho pobytu v lázních, kde se prováděly procedury dle faráře Kneippa (jeho léčebné metody nadšeně používala Mariina matka) a sklídila obrovský úspěch. Následovalo množství pozvánek a proseb o písemný záznam Mariiných zkušeností, na něž odpovídá články v církevních novinách a následně i souborem textů *Zdraví z Boží lékárny*. Po přednáškách v Německu následovala také cesta do Ameriky, kterou v té době již sedmasedmdesátiletá Maria Treben zvládla obdivuhodně dobře. Z velkého množství dopisů, které Marii přicházely, byla později sestavena také kniha *Léčebné úspěchy*.

Z jedné strany obdivovaná, z druhé pronásledovaná, musela Maria Treben čelit také mnoha útokům a pomluvám, často ze světa

lékařů a farmacie. Ona sama přitom nikdy neznevažovala medicínu, naopak upozorňovala na to, že diagnózu musí stanovit lékař. Sama se nikdy nepouštěla do žádných experimentů. Byla to velmi skromná žena, která považovala za svou povinnost pomáhat lidem navracet zdraví a předávat své zkušenosti. Za skutečného lékaře však považovala Boha, jehož síla se skrze byliny projevuje. Říkala, že ona sama je pouze „boží lékárnicí“ v jeho zahradě. V roce 1988 Marii velmi těžce zasáhla náhlá smrt milovaného manžela, se kterou se vytratila i její chuť do dalšího života, a téměř přesně po třech letech 26. července 1991 ho následovala. Odkaz Marie Treben však žije dál ve všech, kteří zkoumají byliny a řídí se jejími radami a zkušenostmi. Odměnou je jim pak lepší zdraví, více energie a dobrá nálada.

Jana Kučerová

PROGRAM AKTIVIT

MAGICKÉ PROPORCE V PŘÍRODĚ

Pondělí, 27. června 2022 19:00

On-line přednáška

JAZYK SNŮ

Přednáška

MARCUS AURELIUS

HOVORY K SOBĚ

Úterý, 19. července 2022 19:00

On-line přednáška

MĚSÍC

SYMBOLIKA A VLIV NA ČLOVĚKA

Přednáška

ATLANTIDA A JEJÍ MYSTERIA

Přednáška

JAK ZLEPŠIT SVOU POZORNOST

Seminář s workshopem

CARTER A TUTANCHAMON

Přednáška

OD PLATONA K MATRIXU

Přednáška

KURZ FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Chtěli byste lépe poznat sami sebe a svět, který nás obklopuje? Máte otázky a hledáte odpovědi? Existuje více cest, jak je najít. A jednu z nich odjakživa nabízí filozofie. Když se dnes řekne slovo filozofie, často si představíme teoretickou disciplínu odtrženou od praktického života.

Tento kurz vám přiblíží filozofii takovou, jaká ve své podstatě je: srozumitelnou a užitečnou v našem každodenním životě.

Filozofie pro život

PŘÍRODNÍ FILOZOFIE

ČLOVĚK A UNIVERZUM

ODKAZ DÁVNÉ INDIE

ZÁHADY TIBETU

BUDDHISTICKÁ FILOZOFIE

MOUDROST ČÍNY

VÝZVA ŽIVOTA VE SPOLEČNOSTI

PLATON A „MÝTUS O JESKYNI“

ARISTOTELES

PLOTIN A NEOPLATONICKÁ ŠKOLA

DŮLEŽITOST VÝCHOVY

EGYPT

ŘÍM A STOIKOVÉ

DĚJINY, PAMĚŤ A ZKUŠENOST

DĚJINY A MYTOLOGIE

HISTORICKÉ CYKLY

SVOBODA A OSUD

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející schopnosti člověka:

POZORNOST

KONCENTRACE

PAMĚŤ

IMAGINACE

VŮLE atd.

„Budeš-li mluvit se zvířaty, budou ona mluvit s tebou, a tak se navzájem poznáte. Nebudeš-li s nimi mluvit, nebudeš je znát, a toho, co neznáš, se budeš bát. Čeho se člověk bojí, to ničí.“

Náčelník Dan George